

- wyznaczenie bieglego,
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący przytacza osiem zarzutów.

Po pierwsze, zarzuca Komisji umieszczenie go w centrum sprawy „Berthelot” i uznanie go za głównego podżegacza w tej sprawie, choć całość oskarżeń była fałszywa i nie istniał najmniejszy dowód mogący uzasadnić takie oskarżenia wobec skarżącego. Czyniąc to, Komisja uchybiła obowiązkowi starannego działania i dobrej administracji oraz naruszyła uzasadnione oczekiwania skarżącego.

Po drugie, skarżący zarzuca Komisji poważne naruszenie jego prawa do obrony poprzez wszystkie uchybienia i braki w postępowaniach administracyjnych związanych ze sprawą „Berthelot”, które to postępowania nie były prowadzone w sposób bezstronny.

Po trzecie, skarżący zarzuca naruszenie obowiązku zachowania poufności, ponieważ w 2000 r. Komisja upoważniła jego zdaniem dziennikarzy do wstępu do pomieszczeń OLAF i zapoznania się poufnymi materiałami dotyczącymi skarżącego w celu rozpowszechnienia niektórych z nich w audycji telewizyjnej.

Po czwarte, skarżący podważa decyzję Komisji o uchyleniu jego immunitetu jurysdykcyjnego.

Po piąte, skarżący zarzuca Komisji, iż przeniosła go na stanowisko głównego doradcy w dyrekcji generalnej ds. badań naukowych i rozwoju technologicznego nie w interesie służby lub polityki mobilności, lecz w celu ukrytej sankcji dyscyplinarnej.

Po szóste, w zarzucie dotyczącym postępowania w sprawie uznania jego choroby za zawodową (art. 73 regulaminu pracowniczego), skarżący podważa decyzje Komisji, którymi z założenia wykluczono hipotezę o wypadku przy pracy oraz przekazano sprawę biuro dochodzeniowo-dyscyplinarnemu (IDOC), aby to ono przeprowadziło postępowania administracyjne w celu ustalenia przyczyny choroby.

Po siódme, skarżący powołuje się na niezależność postępowań przewidzianych w art. 73 i art. 78 regulaminu pracowniczego i podważa decyzję komisji ds. inwalidztwa przy Komisji Wspólnot Europejskich o odroczeniu wydania decyzji w postępowaniu wszczętym na podstawie art. 78 ust. 5 regulaminu

pracowniczego do czasu wydania decyzji na podstawie art. 73 regulaminu pracowniczego.

Po ósme, skarżący kwestionuje fakt, że postępowania dyscyplinarne zostały wszczęte — i są kontynuowane — przeciwko niemu, mimo iż okoliczności faktyczne będące ich podstawą zostały uznane za nieuzasadnione przez belgijski wymiar sprawiedliwości w ramach prowadzonego przeciwko niemu postępowania.

Skarżący wywodzi stąd, że nieprawidłowości ze strony Komisji są przyczyną jego depresji nerwowej, która zmusiła go do przedwczesnego zakończenia kariery urzędniczej. Okoliczność ta wyrządziła jego zdaniem szkodę materialną i krzywdę zarówno jemu, jak i jego rodzinie.

Skarga wniesiona w dniu 15 sierpnia 2006 r. — Lopez Teruel przeciwko OHIM

(Sprawa F-97/06)

(2006/C 237/42)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Adelaida Lopez Teruel (El Casar, Hiszpania) (Przedstawiciele: G. Vandersanden, L. Levi et C. Ronzi, avocats)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego

Żądania strony skarżącej

- uchylenie decyzji z dnia 6 października 2005 r., którą organ powołujący (AIPN) odmówił uwzględnienia wniosku skarżącej o zwołanie komisji ds. inwalidztwa w trybie art. 78 regulaminu pracowniczego.
- na ile to konieczne, uchylenie decyzji AIPN z dnia 5 maja 2006 r. oddalające zażalenie skarżącej z dnia 6 stycznia 2006 r.
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca, urzędniczka OHIM, w dniu 8 czerwca 2005 r. skierowała do administracji wniosek o zwołanie komisji ds. inwalidztwa w celu oceny istnienia niezdolności do służby w rozumieniu art. 78 regulaminu pracowniczego. OHIM odmówił zwołania takiej komisji, wskazując po pierwsze, że AIPN przyśluhuje w tym zakresie uznanie na podstawie art. 59 ust. 4 regulaminu pracowniczego, po drugie zaś, że choroba, na którą powołuje się skarżąca, nie może być przedmiotem postępowania w sprawie niezdolności do służby, ponieważ była już przedmiotem postępowania polubownego.

W skardze skarżąca podnosi trzy zarzuty, z których pierwszy, oparty na naruszeniu art. 78 regulaminu pracowniczego, dzieli się na dwie części. W pierwszej podniesiono, że zainteresowany urzędnik ma prawo przedstawienia sprawy komisji ds. inwalidztwa niezależnie od jednakowo uznanego przedstawienia jej AIPN, a to dlatego, że ratio legis art. 78 i 59 regulaminu

pracowniczego jest odmienne. W drugiej części skarżąca zarzuca OHIM, że popełnił on oczywisty błąd w ocenie oraz przekroczył swoje kompetencje, ponieważ ocenę biegłych lekarzy zastąpił oceną własną.

Drugi zarzut oparty jest na naruszeniu obowiązku starannego działania oraz zasady dobrej administracji. W szczególności zdaniem skarżącej OHIM nie wyważył prawidłowo spornych interesów i w najmniejszym stopniu nie uwzględnił wyjątkowo delikatnego stanu zdrowia skarżącej.

Trzeci zarzut dotyczy naruszenia zasady niedyskryminacji i równego traktowania. W opinii skarżącej, wszyscy pozostali urzędnicy Wspólnot Europejskich mają prawo do poddania się badaniu przez komisję ds. inwalidztwa, inaczej niż urzędnicy OHIM. Interpretacja, jaką ten urząd nadaje art. 78 regulaminu pracowniczego, prowadzi do przerwania jednolitości wspólnotowej służby publicznej, potwierdzonej w art. 9 ust 3 traktatu z Amsterdamu.